

Ласло Вегел

**БАЛКАНСКА
ЛЕПОТИЦА**

Ласло Вегел

БАЛКАНСКА ЛЕПОТИЦА

Режија: **Андраш Урбан**

Адаптација текста и драматургија: **Ведрана Божиновић**

Сценографија: **Марија Калабић**

Костимографија: **Марина Сремац**

Компоновање: **Ирена Поповић Драговић**

Кореографија: **Андреја Кулешевић**

Асистирање у режији: **Владислав Велковски**

Асистирање у костимографији: **Миња Давидовић**

Асистирање у сценографији: **Младен Стојановић и Нада Даниловац**

Играју:

Јелена Антонијевић

Драгиња Вогањац

Јована Мишковић

Миа Симоновић Аранђеловић

Ивана Панчић Добродолац

Анђела Пећинар

Катарина Брадоњић

Душан Вукашиновић

Димитрије Аранђеловић

Марко Савковић

Пеђа Марјановић

Аљоша Ћидић

Данило Миловановић Вукмановић

Виолончело: **Александра Лазин**

Вођење представе: **Срђан Стојновић**

Вођење светла: **Миа Млинаревић**

Вођење звука: **Владимир Огњеновић**

Шаптање: **Анисија Боданов**

Прва проба: 20. мај 2024.

Премијера: 17. октобар 2024, сцена „Пера Добриновић“, 19.30

Андраш Урбан рођен је 4. октобра 1970. године у Сенти, где је похађао основну и средњу школу. Већ са седамнаест година покреће самосталну позоришну и књижевно-креативну радионицу у којој је био присутан као аутор, редитељ и глумац, а убрзо са колегама формира чувену и озлоглашену позоришну трупу АИОВА, која позориште доживљава као специфичност, али ипак свеукупно уметничко и не мање идеолошко деловање. Кратак, али буран период АИОВА трупе окончан је обавезним служењем војног рока, а потом и избијањем рата, пошто је велики део тима прешао у Мађарску. Пре тога, 1992. године, сада у зидинама Народног позоришта на челу са Љубишом Ристићем, распламсале су се две аутентичне „Ајове“: поново се окупио део трупе и постављена су два класика – никако у класичној форми – Војцек и Хамлет, и то у режији Урбана.

Урбан је, 1990. године уписао Академију уметности у Новом Саду на Одсек за режију, у класи филмског редитеља Влатка Гилића. Радећи као редитељ у Суботици, студира филмску и позоришну режију на факултету. На трећој години студија изненада прекида своје школовање, и позоришни рад и потпуно се повлачи на неколико година. У том периоду живи са родитељима у Сенти, повремено прихвата послове, ради за дневнице. О позоришту само размишља. У једном од својих интервјуа о овом периоду свог живота говори следеће: „Нисам имао других идеја о томе чиме бих могао да се бавим у животу. Пробао сам да смислим начин на који бих преживео, али нисам имао други избор. Моји родитељи су ме увек подржавали и стајали уз мене. Иако ме никада нису форсирали, увек сам имао отворену могућност да наставим студије – уколико то желим.“

Након пет година Урбан се враћа на Академију, сада у класи редитеља и шефа катедре Боре Драшковића, и завршава студије са одличним успехом 2000. године. Почиње да режира у Позоришту „Деже Костолањи“ у Суботици и истовремено ствара представе у Трупџи Андраша Урбана, која је основана уз подршку удружења „МАСЗК“ у Сегедину. У међувремену ради у Новом Саду, Бугарској, води креативну радионицу у Румунији и иде на студијско путовање у Јапан.

Од 25. маја 2006. руководи позориштем „Деже Костолањи“ у Суботици, које под његовим руководством постаје установа са самосталном трупом и сопственом зградом. У марту 2009. године Урбану је министар просвете и културе у Мађарској доделио признање „Јасаи Мари“ за изузетно уметничко достигнуће и позоришне научне делатности.

Андраш Урбан је у априлу 2023. године именован за директора Новосадског позоришта.

Ласло Вегел (Végel László), прозни и драмски писац, есејиста, рођен је у Србобрану 1941. године. Студирао је мађарски језик и књижевност на Универзитету у Новом Саду, и филозофију на Универзитету у Београду. Био члан редакције новосадских часописа Уј Сумпосион и Поља, загребачког Пролога; главни уредник новосадске Трибине младих; уредник културног додатка листа Magyar Szó; драматург Телевизије Нови Сад; стални позоришни критичар листа Политика; координатор новосадске канцеларије Фонда за отворено друштво. Од 2002. године живи од књижевног рада. Дела на српском језику: *Мемоари макроа* (роман, превео Александар Тишма, 1969); *Дуџла експозиција* (роман, превео Радослав Миросављевић, 1983); *Параинеза* (роман, превео Радослав Миросављевић, 1985); *Одрицање и ојсћајање* (есеји, превео Арпад Вицко, 1986); *Абрахамов нож* (позоришни есеји, студије, превео Арпад Вицко, 1987); *Екхартов њрсиен* (роман, превео Радослав Миросављевић, 1990); *Животи на рубу* (есеји, превео Арпад Вицко, 1992); *Вишњеншћјајнов разбој* (дневнички есеји, превео Арпад Вицко, 1994); *Велика средње-источно-европска јозба сћуца у њикарски роман* (роман, превео Арпад Вицко, 1996); *Бездомни есеји* (сабрани

есеји, превео Арпад Вицко, 2002); *Екстеријориум* (роман, превео Арпад Вицко, 2002); *Исписивање времена, у међувремену* (дневничке белешке 2000–2002, превео Арпад Вицко, 2003); *Југиша* (драме, превео Арпад Вицко, 2006). *Приче из доњих ђредела* (есејистичка проза, прев. Арпад Вицко, 2011). *Неојланша или обећана земља* (роман, прев. Арпад Вицко, 2014). *Исписивање времена, у међувремену II*. (дневничке белешке, други том, превео Арпад Вицко, 2014). *Испашање, или приче из доњих ђредела*, дневнички роман, превео Арпад Вицко, 2016). *Балканска лејошница или Шлемилово којиле* (роман, превео Арпад Вицко, 2017). Новосадски дневник 1991-2016 (дневничке белешке, превео Арпад Вицко, 2018). Драмски текстови Ласла Вегела извођени су у Новом Саду, Зеници, Суботици, Прилепу, Сарајеву и Нишу. Добитник је награде Младост (1969); награда Аду Ендре (1993); награде Слободне штампе (1994); награде Déry Tibor (1995); награда Књига године у Мађарској (2001); награда Milán Füst за прозу (2003); Фебруарска награда града Новог Сада за животно дело (2004); Кошутова награда за животно дело (2009), награда Домовина за животно дело (2013); награда Радомир Константиновића за роман *Балканска лејошница или Шлемилов којилаг* (2019); награда Друштва књижевника за животно дело (2019), Писац године – Златна медаља за роман *Несахрањена ђрошлоси* (2019); награда Варошмајор за роман *Несахрањена ђрошлоси*. Радовни је члан Мађарске академије Сечењи за књижевност и уметност.

ђпреузето са: akademskaknjiga.com

Боже правде, ти што спасе
Од пропасти до сад нас!

Чуј и од сад наше гласе,
И од сад нам буди спас!
Моћном руком води, брани
Будућности српске брод;
Боже спаси, боже храни
Српски народ, српски род!

Једна воља да задахне
Сложна срца, боже дај!
Па да Српству зора сване,
Дугој беди дође крај!
Да нам сину лепши дани.
Да слободе сазре плод;
Боже спаси, боже храни
Српски народ, српски род!

Реч редитеља

Човек је првенствено човек. Без обзира што му се намеће низ идентитета. Без обзира што му сви објашњавају да је он ствари нација, националност, раса, пол, оријентација, политичка припадност.

A black and white photograph of three people in trench coats. A woman on the left is being pushed from behind by a woman in the center, who is also being pushed from behind by a man on the right. They are all looking back over their shoulders, suggesting a chase or a struggle.

Мир је лаж. „Они“ се радују кад се рађује. Рађ је природно стање човекове заједнице.

*Ешо, човек је преіажен.
Расіріане крваве душе
и крваве руке
іокушава
да іокуї сїїне крхоїіне
соїсївеної іденїїїїїїа.*

*Бар
да сївори
себи
неко значење,
да буде
неко.*

Муца.

А најчешће муца код речи домовина. До... До... До... мовина.

Одраслао у истом граду, улици, кући. На истој адреси. Ту је провео свој животињи век. А променио четири, можда и пет држава. Географски на истој позицији. На истој територији, ако је територија била. Домовина! What is that? Држава. Она шренућина, која управо убеђује своје грађане да је то заувек и представља се као ошачбина која се највише воли, и за коју се гине? Исто ће објашњавати и онај следећи. Исто је објашњавао и онај прошли. Ако не на језик, позиваће се на крв. На заједничку крв. Али проливаће се сопствена крв, која је нечија, јединствена, а не заједничка. Крв појединца се пролива.

Ипак, човек је човек.

Тошало изјубљен, ђред,
до ђарамјарчад, разбије-
ним ојледалом, муца. Али
истјорија ће све залечиџи,
домовина ће све залечиџи.
А знамо ко ђише истјорију:

ПОБЕДНИК!

Балканска лејошница је историјска бурлеска,
или ши бурлеска историје. Весела и шужна.
Шлемил је антијунак. Он је небитан. И ја сам.
Балканска лејошница је прича о небитнима.
Сјекшакл небитних.
И прича о Новом Саду.

До... До... Домовина.

Андраш Урбан

СРПСКО НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ

НОВИ САД

Позоришни трг 1, 21101 Нови Сад
Телефон: 021/ 6621 411 (централа)

За издавача / ЉУБИНКА ГВОЗДЕНОВИЋ, в. д. управника
УД Драма / СОЊА ДАМЈАНОВИЋ, директор

Уредник / ДУШАН МАМУЛА
Аутор слике са плаката / МАРКО МИЛОВИЋ
Обликовање плаката / СОЊА ВИДАКОВИЋ САВИЋ
Фотографије / ДАНИЈЕЛ РАУШКИ
Графички уредник / ЂОРЂЕ ЛАБАТ
Компјутерски слог / ЉИЉАНА БИЛБИЈА

Штампа / ТРИ-О д.о.о, Аранђеловац
Тираж 500

164. сезона 2024/2025.

www.snp.org.rs

**#ЕУ
ЗА ТЕБЕ**

